

deraf Scener, der i poetisk Rigdom kan maale sig med det bedste i Verdenslitteraturen. Det svulstige, brusende Sprog, med de evindelige Paakaldelser af Himmel og Helvede, med de fantastiske Lignelser og den brogede Billedpragt tager sig ikke altid ud i en moderne Skuespillers Mund. Det er egentlig kun Ty-skere, som kan udføre Schillers Tragedier paa rette Vis. Tyske Skuespillere ere hjemmevante i de store Følelsers Kunst, og Replikerne faar i deres Mund en ganske anden Klang og et ganske andet Sving, end naar de høres i dansk Oversættelse, der — hvor god den end er, og Hr. *Johannes Magnussens* var virkelig vellykket — dog nødvendigvis maa savne meget af Originalens djærve Kraft.

Det kan da heller ikke nytte at nægte, at Dag-marteatrets Udførelse af »Kabale og Kærlighed« langt-fra kunde maale sig med den, som tyske Skuespillere i Udstillingsaaret skænkede Stykket. Den, der erin-drede *Kains* som Ferdinand, *Nollet* som Præsidenten, *Kober* som Wurm og Frk. *Barkany* som Louise, fandt, at den Udførelse, *Herrerne Martinus Nielsen, Marx, Schwanenflugel* og Frk. *Hornemann* gav de samme Roller, undertiden var lidt ubetydelig og smaatskaaret. Hvad der fortjener Ros og Anerken-delse er Sammenspillet, som virkelig var mønster-værdigt, og Scenesættelsen, der var smagfuld i en-hver Henseende. —

Dagmarteatret ligger ikke paa den lade Side. Der gaar vist ikke en Dag hen, uden at der holdes Prøver, og Direktør og Personale arbejder med Ihærdighed paa at skabe et afvekslende og rigt Repertoire. Naar man ser hen til, at det kgl. Teater endnu ikke har formaaet at opføre en eneste Nyhed, men nøjes med at genindstudere gamle Sager som »A-ing-fo-hi« af H. P. Holst eller »Hr. Poirier og hans Svigersøn«, er det indlysende, at den konkurrerende Privatscene, der i sin Sæsons første Uge opførte ikke mindre end tre store Dramaer (foruden de to nævnte endvidere Grillparzers »Jødinden fra Toledo«, som allerede blev givet i forrige Sæson) staar med Palmerne i Hæn-derne.

Vort statsunderstøttede Teater maa tage sig al-vorligt sammen, hvis det ikke vil blive fuldstændig

distanceret af det unge Dagmarteatret, hvis Direktør i al Fald véd, hvad han vil, og ogsaa synes at have Betingelser for at kunne gennemføre sine Planer.

21/9 90.

Carl Behrens.

Sidste Uge.

Opdagelsen af det forfærdelige Massemord paa spæde Børn har i den sidste Uge skremt Hoved-staden op til den største Harm mod Ordningen af Plejebørnssystemet, og ikke uden Grund. Men Aar-sagen til den uforvarlige Handel med Børn ligger dog nærmest i den vanvittige Samfundsmoral, som kaster al Skammen og Byrden for det uægte Barns Fødsel paa Moderen og lader Faderen gaa fri og frank omkring som en agtet Mand.

»Politiken« skrev, at det var kun det brede Lag, der beskæftigede sig med Mdm. Rasmussen; — kan være — det burde i al Fald ogsaa gribe Sindene i de højere Kredse, ti det er næppe den fattige Arbej-der, der sælger sit Barn for 500 eller 2—300 Kr., og den Mand, der afleverer sit Barn til en fattig Kone for den Pris *maa vide*, at hun ikke er i Stand til at føde, pleje og opføre et Barn til 18 Aars Alderen for den Pris. Ethvert fornuftigt Menneske *maa vide*, at det betyder et Mord, som man selv unddrager sig for at besørge.

Vi vil i næste Nummer omtale Forholdsregler mod disse Massemord; kun nu dette: Der kan fra det offentlige Side sættes stræng Straf for dem, der modtager Børn for en *Betaling én Gang for alle*, og sættes Lov for, at Faderen faar den samme Forplig-telse overfor det *uægte* Barn som overfor det *ægte*; han skal give Barnet sit Navn og gøre det arbej-rettiget i Lighed med sine ægte Børn, det vilde dog hjælpe meget, *men i alle Tilfælde maa vi snarest muligt skaffe os et Hittebørnshospital.*

Søndagen den 21de September sagde Køben-havnerne Farvel til deres Sommerglæder i Tivoli. Naturen var i Efteraarsstemning med visne Blade og kolige Vinde, men de besøgendes Sind var som den varmeste Sommerdag, de overøste deres Yndling med Roser og Violer.

Hvem i det hele Land, der besøger København, kender og elsker ikke Pjerrot og holder af den dejlige Musik i de to Koncertsale? Men hvad de ikke ken-der ude paa Landet er, at utallige enlige Kvinder af Middelstandsklassen ligger paa Landet i Tivoli. *De abonnerer*, tager deres Arbejde med derind, og me-dens Fingrene gaar flittigt, oplives Tanken i de smukke Omgivelser og den yndige Fuglekvidder. Og medens de hækler og syr mængen en smuk Melodi ind i deres ensformige Broderier, vinder de Sundhed til at staa Vinterens Tristhed imod.

Alle de mange pakkede vemodig deres Hækløjt i Tasken den Aften, medens der blinkede en Taare i Øjet, fordi de skulde sige Farvel til deres Sommerglæde i Tivoli.

* * *

I Ringsted Folketidende Nr. 220 rettes et skarpt Angreb paa Kvindebevægelsen i Danmark, og særlig paa *Kvindebladet* »Hvad vi vil«, under Titlen: »*Er Krindesagen mere end en Døgnbevægelse i Danmark?*«, underskrevet M. S.

Da vi ønsker at besvare Angrebet i en længere Artikel, maa vi bede vore Læsere at vente til næste Nummer.

Meddelelse.

»*De samlede Krindeforeninger*« afholder deres 3dje *Massemøde* Onsdagen den 8de Oktober i Rømersgade 22 (se omstaaende Annonce).

Avertissementer.

Kvindelig Fremskridtsforenings fri Syskole

begynder Torsdagen den 2den Oktober Kl. 7, **Jacob Danneferdsvej 12, Stuen.**

Indmeldelser modtages daglig hos **Fru Larsen, Gl. Kongevej 92, 4. Sal, Fru Andersen, Nansensgade 33, St.** og Syafftenen i Lokalet.

Kvindebladet „Hvad vi vil“.

Enkelte Numre af Bladet faas à 5 Øre i **Bog-handelen Klosterstræde 12, Manufakturhandelen Falkoneralléen 43** og i **Expeditionen Walkendorfs-gade 20, 1. Sal.**

Linnedsyning udføres smukt og solidt Thuresens-gade Nr. 27, 3dje Sal o. G., Opg. B. **C. Jakobsen.**

De, der udbrede Modersmaalet og lære de unge at elske det, udvider deres Herredømme og vinde Magt til glad Samvirken i deres Omgivelser. Vilde det ikke være et bedre Middel til at vinde Slesvig tilbage end de stadig militære Rustninger? *B. r.*

Frøken Hahn.

Interiør fra et Kursus.

Af
Ebba Bjørk.

Hun var baade lidt, den lille Frøken Hahn, men det var nok de færreste, der kunde lide hende. De fleste var bange for hende, og det var denne Ængstelse, der var Skyld i, at de aldrig lærte hende at kende. For naar først de kendte hende, holdt de af hende.

Hun var saa slem til at kritisere dem, kunde se saa skeptisk paa dem, og det holdt de ikke af, alle disse unge Mennesker, som gik der paa Kursus og læste. Og dog kriti-serede Frøken Hahn aldrig uden Grund, Kritiken var aldeles upartisk, men unge Mennesker holder nu engang saa meget af at være fejlfri i deres egne og andres Øjne. Mange af dem indrømmede i deres stille Sind, at Frøken Hahn havde Ret, men de færreste tilgav hende, at hun saa ubarm-hjærtigt blottede deres Skødesynder.

Frøken Hahn var et yndet Thema paa gamle Frøken Juels Kursus. Der blev de-batteret om, hvor gammel hun var. Ja, nogle trode, hun var henvend de fyrrer, andre,

at hun kun var et Par og tyve. Den syn-tes hun var grim, og den, at hun saa ræd-som impertinent ud.

En ung Dame, der virkelig saa lidt forskræmt, fugleagtig ud, paastod, at hun ved Gud første Gang, hun var der til Fransk, havde tænkt, at længe blev hun ikke dér, naar Frøken Hahn var der.

Og en lille tyk, ung Mand paa sytten Aar, der var fra Provinserne og talte gen-nem Næsen, og som bildte sig ind at have slugt al Verdens Visdom, sagde, at Frøken Hahn var en rigtig bitter, gammel Jomfru. Han fandt selv sin Bemærkning saa træf-fende, at han lo, saa det klukkede i ham. Hans tykke Kinder blev helt toppede oppe ved Øjnene, og Lorgnetten, som han med stort Besvær havde faaet stablet op paa den lille Knold, han kaldte Næse, faldt paa Gulvet, og mærkværdig nok kunde han strax se den, skønt den faldt saa langt bort, og han var saa nærsynet.

Frøken Hahn var en ganske lille, spin-kel en, og hun var tredive Aar, hverken mer eller mindre, hun havde det smukkeste Ka-staniebrune Haar, store, brune, skælmske Øjne, og saa man rigtig ind i det lille An-sigt, var Øjnene rare og gode, og hele An-sigtet elskværdigt. — Men der kunde jo rigtig nok komme noget skeptisk ved Øjnene og Munden. — »Gammel Jomfru«, ja, gan-

ske vist var hun tredive Aar, og efter nogles Mening er den Alder for Kvinden jo lig Alderdom, men »gammel Jomfru« passede nu alligevel ikke paa hende. Hun saa saa ungdommelig ud og var saa ungdommelig i sin Tanke, ja, hun kunde være som det yngste Blod paa sytten Aar.

Men var det uretfærdigt at kalde hende »gammel«, saa var det dog mere uretfær-digt at sige, at hun var »bitter«. Hun var i Besiddelse af en træffende og aldrig for-fejlende Satire, og der var i denne Satire en vis godmodig Hoveren over at være kommen over det Stadium, hvor vedkom-mende befandt sig, men denne Satire var dog saa langt fra Bitterhed som noget.

Hun var Elev paa Frøken Juels Kursus som alle de andre. Hun havde gaaet der siden hun var tyve Aar, og det var egentlig ikke for at lære, hun gik der nu, hun kunde omtrent lige saa meget Fransk og Engelsk som Lærerinden, men det morede hende at se alle disse forskellige Mennesker, som kom til Timerne, det var hende en behagelig Ad-spreddelse. Hun havde en Jærn-Hukommelse, hun kunde huske, naar den og den var født, og hun vidste at fortælle Masser af Anek-doter om Elever, der havde gaaet paa Kur-sus i hendes Tid — og det kom alt paa en egen tør ironisk Maade, saa det var umuligt at undlade at le.